

שפטות ונתך ה' פמיך, פמיך דוקא.

והשביע בצחצחות נפשך. מה זה בצחצחות? אלא צחות אחת, בשגשורת עם הרום שבען שלמטה, צחות שלפניהם מן הוצאות, כשנקשרים בנשמה שלמעלה באrorו חמימים. והינו בצח - אחד, צחות - שנים, שהם למעלה למעלה, בכבוד הנשמה וודאי. כלומר, צחצחות, מי יורש אתה את זה? נפשך, נפשך ממש.

אשרי חלקים של הצדיקים.

אמר רבי שמואון, כשהאני בין אותם החברים מbelow, מתפנסים אליו, ולומדים דברים בגילה, והם מכנים אוטם בחותם ברזיל חזק, סתומים מפל האדרים. בפה פעמים לפחותי אוטם דרכיים גנת המלך, דרכיים המלך. (כשהפעמים אמרתי להם ורוי

מתורה של מפלך קדוש ודריכים עלנות) בפה מה פעמים למתקי אוטם כל אונן דורות האדיקים שבאותו עולם, וכלם פוחדים לומר דבריהם הלו, אלא לומדים בגיגנות, משום כך נקראים כבדי לשון, כמו אותו דבר לבד לשון שפגמגם בפיו.

אבל לזכות אני דין אוטם, הוαι ופוחדים, שהרי אויר הקדוש ורומי מקדש עברה מהם, ויונקים אויר ורומי של רשות אהרת. ולא עוד, אלא שגראית עליהם קשת, ואינם כדיים לראות סבר פניו (של אהרון),

כל שכן סבר פניהם אחרות. אבל זה מועלם להם שאני מוציא בעולם ואני סימן [חמק] בעולם, שהרי בחייב לא ישב העולם בצד, ולאណון בדין שלמעלה, אחורי לא יקום דור כמו בדור הזה. ועתיד העולם שלא ימצא מי שיגן עליהם, וכל הפניהם החרופות בדין דלא, וזמן עלמא כדרא דלא.

דכתיב, ונתקה ה' פמיך, פמיך דייקא. והשביע בצחצחות נפשך. מהו בצחצחות. אלא צחותא חד, פד אתקשר ברוחא דגנטא דלמתא, צחותא דלגו מן צחותא, פד מתקשרו בנשמה דלעילא, בארכורא דחיי, ויהינו בצח חד, צחות תרין, דאיןין לעילא לעילא, בקיירו דגנטה ודקאי, בלומר צחצחות, מאן ירידת דא, נפשך ממש. ובאה חולקהון דצדיקיא.

אמר רבי שמואון, פד אנא בין איינן חבריא דרבבל, מתפנסשי גבאי, ואולפי מלוי באטגליא, וAINON עילאי לוין בגושפנקא דפריזלא תקיפה, סתימה מבל טרין. בפה זמניין אויליפנא לוין ארחו דגנטא דמלכა, אורחו דמלכא. (נ"א בפה ומניין אמרנו לוין אהרו דאוריתא דמלכא קדרישא ואורחון עליון).

במה זמניין אויליפנא לוין כל אנון דרגין דצדיקיא דבההוא עלמא, וכלהו מסתפי למימר (דף רכה ע"א) מלין אלין, אלא לעאן (פעללי) בגמגומה. בגין כי פסילויסין אקרין, בההוא פסילותא דמגמגם בפורמיה. אבל לזכותא דאייננא להו, הוαι ומסתפי. דהא אוירא קדיישא ורוחא קדיישא אתעדן מביהו, וינקי מאוירא ורוחא דרישותא אחרת. ולא עוד אלא דקשת אתחזי עלייהו, ולאו איינן בדאי למחמי סבר אנטוי (ס"א דאליהו), כל שכן סבר אנפין אחרבין.

אבל דא מהניא להו, דאנא שכיח בעלמא ואנא סימנא (נ"א ספקא) בעלמא, דהא בחמי לא יתיב עלמא בצערא, ולא אתדע בדין דלעילא, בתראי לא יקום דרא כדרא דלא.